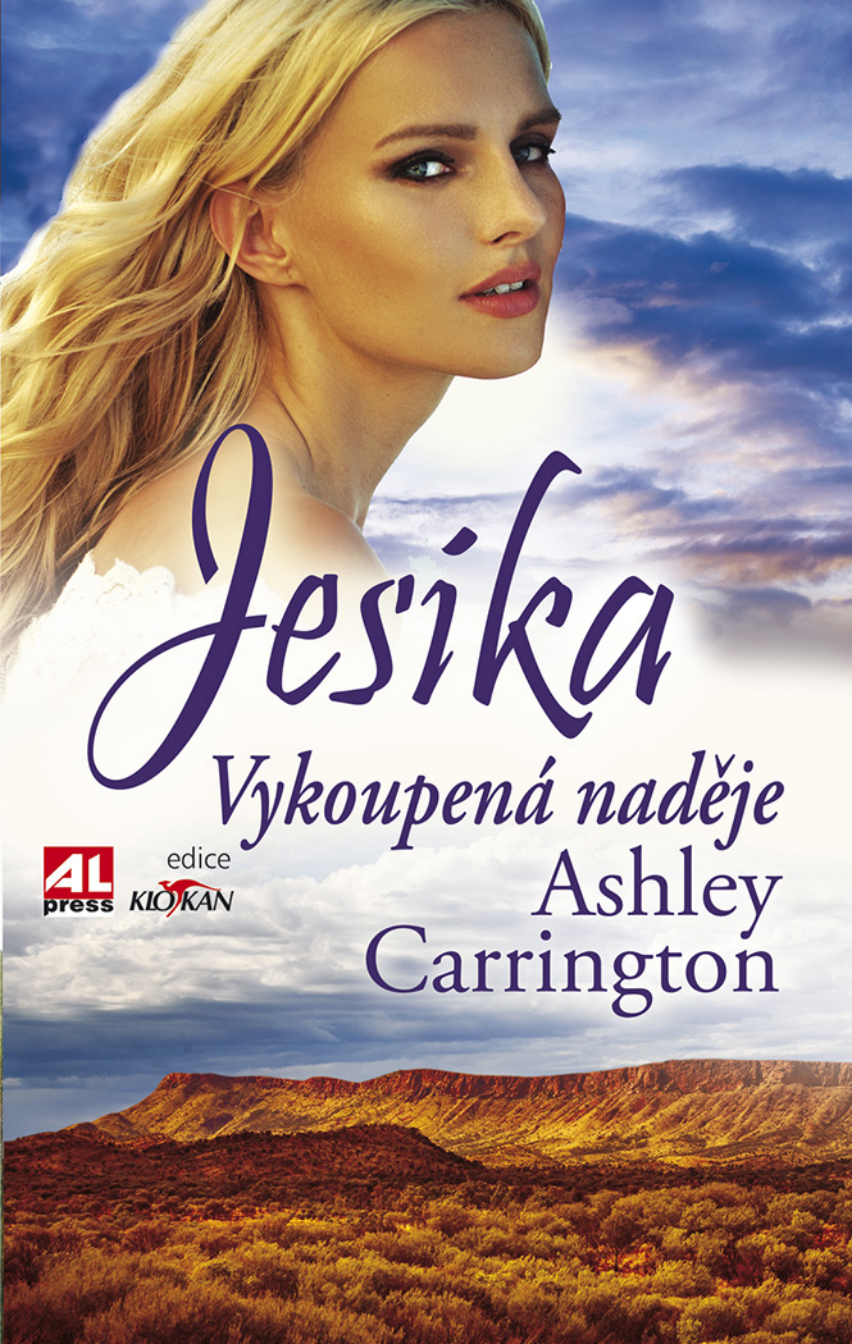

Jesika

Vykoupená naděje

Ashley
Carrington

AL
press

edice

KLOKAN

edice
KIO KAN

Jesika

Vykoupená naděje

Ashley
Carrington

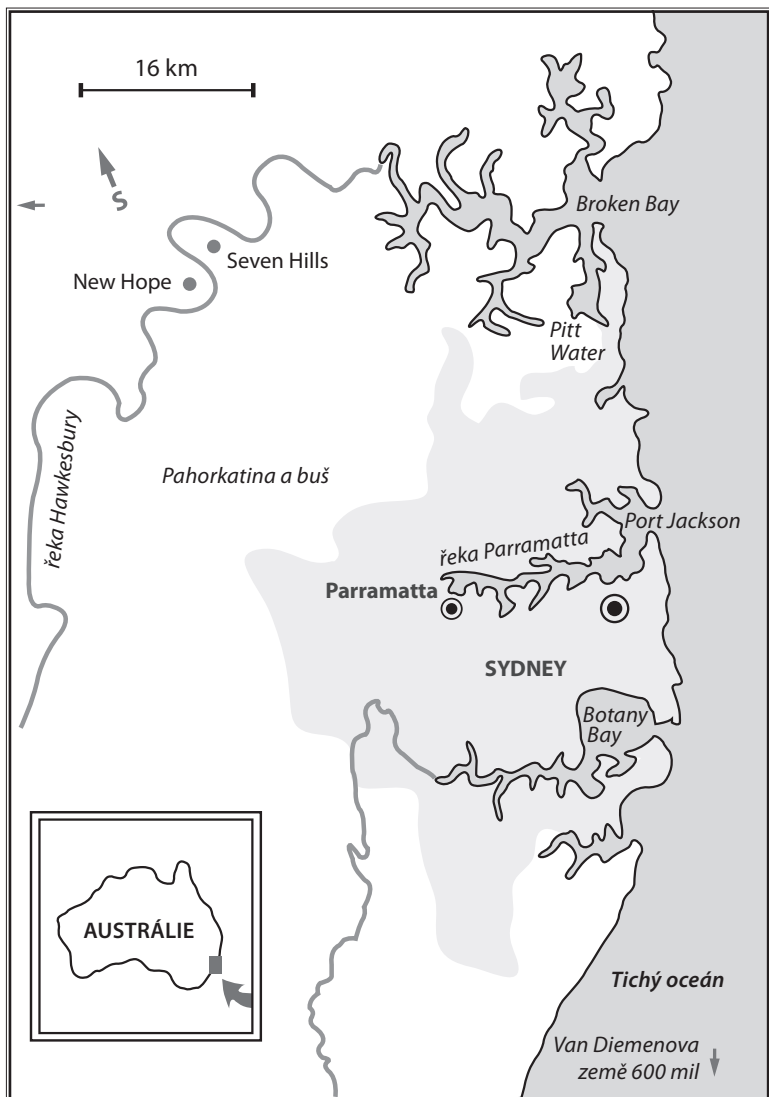
Copyright © Ashley Carrington, Florida, USA
Translation © Jesika Schaft, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
JESSICA ODER WAS BLEIBT IST DIE HOFFNUNG
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-602-3 (pdf)

Okolí Sydney

*Věnováno R.M.S., v naději a snaze jednoho
dne se vyrovnat jeho směřování k dokonalosti*

1

Zvítězí ten, kdo bude mít lepší oko a v té záplavě mlhy jako první rozezná protivníka. Zvítězí – a přežije. Oba mají jen jednu kulku. Víc v tomhle lese gigantických eukalyptů stejně není zapotřebí, vždyť je vidět sotva na půl tuctu yardů. Oba jsou dobří střelci, a na tak nepatrnou vzdálenost žádný z nich svůj cíl nemine. Rozhodující bude jedině to, který z nich bude rychlejší a jako první stiskne prstem spoušť.

Mitchell Hamilton si olízl rty, slané jeho vlastním potem. Takový strach ještě nikdy v životě neměl. Ani tenkrát, kdy se loď *Tradewind* roztříštila u pobřeží Austrálie v bouři o útes a v rozdivočelých vodách zahynuly stovky vyhoštěných trestanců, pasažérů a námořníků.

Teď mu ovšem nestahoval hrdlo strach o vlastní život, nýbrž o Jesičin. Pokud se Kennethu Forbesovi podaří ho tady v tom mlhou zamořeném lese zabít, dostane, po čem baží: Jesika mu neunikne.

Sevřel soubojovou pistoli v prstech tak silně, jako by chtěl v naleštěném dřevě pažby zanechat otisk. Srdce mu bušilo, jako by mu chtělo prorazit hrud', tvář se mu leskla potem a vlhkem mlhy.

Kde ten Ken je?

Lesní půda pod jeho nohama byla jako z peří. Pohltila veškerý zvuk. V celém lese jako by nebyl vůbec žádný ži-

vot. Jako by dech nenávisti a hrozící smrti všechno živoucí zahnal na útěk.

„Jesika patří mně, Mitchell Hamilton!“ ozval se najednou hlas, přicházející ze všech stran. „Patřila mi od samého začátku! Kdo se mi postaví do cesty, zemře. Stejně jako ty zrovna teď, Mitchell Hamilton!“

Mitchell se chvatně rozhlížel, snažil se očima proniknout mlžné moře a nenáviděného protivníka objevit.

„Zbabělče jeden mizerná!“ křikl do lesa. „Vylez a ukaž se!“

Vtom se mu k uchu doneslo křupnutí a šustnutí. „Vždyť už jsem tady, kamaráde!“

K smrti vyděšený Mitchell se prudce otočil – a hleděl přímo do černočerné hlavně pistole. Za ní rozeznal posměšně se šklebící obličej Kennetha Forbese. V očích se mu zračil triumf, výraz jeho tváře odrážel krvežíznivost.

„Tak ti odzvonilo, kamaráde!“

„Ne!“ vykřikl Mitchell v panické hrůze a v obranném gestu prudce zvedl paže. To nesmí být konec! Když zemře, bude Jesika svému trýzniteli vydaná na milost a nemilost. Přece musí existovat nějaké východisko, přece musí nějak dokázat té smrtící kulce uniknout. Musí!

Zaburácel výstřel, a před očima mu explodovalo oslňující světlo. Výkřik. Pak bylo po všem.

2

Mitchell Hamilton se udýchaně posadil a zastínil si oči rukou. Ta příšerná noční můra ho dosud držela ve spárech. Jen pomalu začaly jednotlivé obrazy ztrácet životnost, obrysy a hloubku, až vybledly v neurčitou vzpomínku. To nejhorší však zůstalo... Pocit strachu a vědomí vlastní bezmoci.

„Asi jsem vás tou lucernou najednou moc oslnil, že jo?“ řekl silný, jasný hlas zpoza té zaslepující záře. „Trochu ten plamínek stáhnou. Už je to lepší, což?“

Mitchellovi okamžik trvalo, než se v duchu docela probral a uvědomil si, kdo ten ramenatý obr s rozcuchanými kudrnami a zrzavým plnovousem vlastně je. Pak zaslechl důvěrně známé vrzání stěžňů a lanoví, a vtom celá malátnost ustoupila. Už věděl, co tu v té tmě zavánějící térem a zkaženou vodou, dělá.

„Ach, kapitán Rourke,“ zamumlal a promnul si oči. Pak vytáhl kapesní hodinky a odklopil víčko. Ručička ukazovala za dvacet minut čtyři. Spal tedy přes šest hodin. A přesto se cítil vyčerpaný a zničený, jako by oka nezamhouřil dvě noci. To nejspíš stále ještě souviselo se střelnou ránou, kterou mu způsobil poručík Forbes ve skutečném duelu přede dvěma týdny. Rána dosud nebyla plně vyléčená. „Ano, lepší, díky...“ Vlastní hlas se mu zdál divný, neznámý. Odkášlal si.

Kapitán Rourke zavěsil lucernu na hák ve stropě, posadil se na třínožku a posunul si čapku z klokaní kůže do týla. Pozoroval pasažéra, který se mezitím v kóji posadil. Tenká bavlněná košile se mu lepila na tělo jako mokrá hadr.

„Se vám asi zdálo něco pořádně šeredného,“ řekl Rourke soucitně. „Křičel jste ze spaní, a jak jsem přišel sem, málem jste mi šel po krku.“

Mitchell kývl. „Už jsem spal i líp. To musí být tím dusnem,“ řekl vyhybavě. Samozřejmě mu bylo jasné, že mu to kapitán Rourke nespokne. Vždyť přesně ví, co se stalo. Koneckonců podniká tuto nebezpečnou cestu do Van Die-menovy země jenom kvůli němu. Kvůli němu a kvůli Jesse, která z poloviny vlastní jeho škuner. A vydobyla si jeho hluboké přátelství.

Patrick Rourke to přešel. „Měl jsem vás nechat spát. Ale žádal jste mě, abych vás probudil, až přijedeme na to místo.“

Mitchell vytáhl obočí: „Copak už jsme u ústí Hawkes-bury?“

„Už pár hodin,“ řekl vousatý kapitán. Pod vestou z ovčí kůže se mu potem leskla svalnatá hrud'. „Kotvíme tu v malé zátočině.“

„Ale proč? Už bychom přece mohli být na volném moři. Proč to zdržení?“ ptal se Mitchell.

Patrick Rourke si pročísl rozcuchané vlasy v barvě tmavé brandy, které nejspíš nikdy nepoznaly hřeben. „Protože chci využít ranní hodinu, abychom tam se škunerem proklouzli co možná nenápadně. Ze zkušenosti vím, že mezi třetí a pátou, krátce před východem slunce, pozornost stráží ochabne. U vojáků Sboru Nového Jižního Walesu to jistě nebude jinak...“

Mitchell se uznale usmál. „Omlouvám se za tu hloupou otázku. Mělo mi být jasné, že vy to jistě máte dobře rozmyšlené, kapitáne.“

„Kdybych neměl, počítám, že bych nepřežil ani plavbu do Austrálie,“ zabručel Ir. Do britské trestanecké kolonie, oficiálně zvané New South Wales, tedy Nový Jižní Wales, se dostal jako odsouzený vyhnanec, protože před mnoha lety poskytl svému bratrovi úkryt při povstání proti britské okupaci Irska.

„Je ještě čas, abych se trochu osvěžil?“ zeptal se Mitchell a hřbetem ruky si setřel pot z čela. Prostor s nízkým stropem na něj teď působil obzvlášť stísnujícím dojmem. Vzduch byl vydýchaný a s každým dalším pohybem se víc potil. Úzká kabina měla sice kulaté okénko, ale to bylo z bezpečnostních důvodů zavřené a zatemněné tlustou lněnou pytlou.

„Ale ano.“ Patrick Rourke se zvedl. „Pak klidně přijďte na palubu, pane Hamilton.“ Přátelsky na něj kývl a odešel.

Mitchell se zvedl a přešel k malé skřínce, na níž stálo umyvadlo s pěkně pomačkanou konvicí na vodu. Napil se, rychle se opláchl a s úlevou zhluboka vydechl, když mu chladná voda stékala po tváři a prsou. Na okamžik se zadíval na vodu, kde se zkresleně odrazil jeho obraz ve světle lucerny.

„Měl jsem ho zabít, když jsem k tomu měl příležitost i oprávnění,“ zamumlal si pro sebe. „Tam na té pasece před očima sekundantů. Zasloužil to... Jenže já blázen si zvolil postoj gentlemana a dopřál jsem mu pardon!“

Přišlo mu to jako zlý sen, že už několik dní tráví na palubě této lodi – na útěku. On, který do Nového Jižního Walesu přišel jako hrdý, svobodný osadník, nyní majitel velké farmy u Parramatty, šestnáct mil severozápadně od Sydney. Bylo to přímo absurdní – prchal před zločineckou bandou, která v pravdě nedělala královskému kabátci pražádnou čest.

Ještě víc ho však trápilo pomyšlení, že celých sedm dlouhých let čekal na naplnění své lásky k Jesice. Sedm nekonečně dlouhých let, v nichž byla ta, kterou miloval, ženou jiného muže. Muže, jenž ji zachránil před šibenicí a udělal

z ní paní na *Seven Hills*, největší a nejvýnosnější farmě na Hawkesbury.

Jak tomu muži záviděl! Jesika mu povila dvě nádherné děti. Jak tvrdě musel potlačovat touhu ji aspoň jednou oslovit a zapátrat v jejích očích, jestli i u ní hluboko v nitru bylo něco z té lásky a vášně, kterou po ztroskotání lodi před sedmi lety společně objevili tam na tom nehostinném pobřeží. Zakázal si to však, v Jesičině zájmu. Dokud jejího muže, Steva Bradinga, nezabila zákeřná kulka bezohledného trestance

I tenkrát nechal uplynout několik měsíců, měl pochopení pro její bolest a smutek. Teprve po mnoha měsících znovu vstoupil do jejího života. A téměř stejně dlouho potom trvalo, než si ji znovu pro sebe získal, než v ní znovu vzplála láska k němu.

Bylo jim dopřáno pár týdnů vášnivé blízkosti – až se poručík Kenneth Forbes pokusil ho jako odpůrce vyšachovat a vyzval ho na souboj. Mitchell ho mohl zabít, spokojil se však s tím, že ho jen zostudil. Bylo to noblesní gesto, které by poručíka v Anglii deklasovalo jednou provždy, byl by navždy zneškodněn. Nikoli však tady v Austrálii, kde skutečná moc nevzchází od guvernéra kolonie, nýbrž od zkorumpovaných důstojníků Sboru Nového Jižního Walesu.

Ano, opravdu měl Forbese raději zabít. Bylo by mu to způsobilo méně potíží – a Jesiku by to nadobro osvobodilo od jeho úkladů. Jenže on nikdy nikoho chladnokrevně nezabil! Všechno se v něm proti tomu vzpíralo. Možná, že by to v té situaci byl skutečně dokázal, nebýt faktu, že Kenneth, aťsi byl jakkoli bezohledný, byl současně Jesičiným nevlastním bratrem.

Jenže ať to bylo, jak to bylo, teď už je rozhodně pozdě.

Mitchell jedním prudkým pohybem odsunul mísu, až voda vystříkla přes okraj, a obrátil se na odchod. Nemá přece smysl honit bycha. Nemá smysl zabývat se věcmi, které už

neovlivní. Rozhodnutí jednou provedená nelze zpětně změnit. Ovlivnit lze jen přítomnost a budoucnost.

Vzal si ze své námořnické bedny čerstvou košili a vystoupil na palubu. Tam bylo o pár stupňů chladněji než v dusném podpalubí, ale teplo bylo té lednové noci roku 1808 i tak.

Mitchell Hamilton, statný sedmatřicetiletý muž vysoké, štíhlé postavy, se uvolněně protáhl a zhluboka se nadechl vzduchu, v němž už byl jasně cítit slaný pach nedalekého moře. Pohledem klouzal po široké řece Hawkesbury, na jejímž břehu několik dní cesty odtud ležela Jesičina farma *Seven Hills*. Připadala mu teď vzdálená snad věčnost.

Po řece se válely cáry mlhy a břehy se ani nedaly rozeznat. Vlny tiše pleskaly do trupu *Komety*. Námořníci se pohybovali po palubě naboso a téměř neslyšně. Všechny plachty byly stažené. Stěžně trčely k temné obloze jako holá, ztuhlá kopí. Měsíc vidět nebylo, za oblaky se skrýval i Jižní kříž.

Přistoupil k němu Patrick Rourke, v ruce dalekohled a dva plechové koflíky. „Je to lepší?“ zeptal se krátce.

Mitchell jen kývl.

„Tu máte, napijte se. To vás zase postaví na nohy,“ řekl kapitán a podal mu jeden hrneček. „Proti vedru i splínu všeho druhu není nic lepšího než horký čaj s pořádnou dávkou rumu. Pomáhá to, uvidíte!“

„Díky,“ zamumlal Mitchell, vzal koflík do obou dlaní a opatrně se napil. Čaj s velkým podílem rumu, do něhož bylo přimícháno pár eukalyptových listů, mu horce pohladil hrdlo a opravdu ihned zapůsobil jako oživující elixír. „Díky,“ řekl ještě jednou. „Tohle jsem opravdu potřeboval.“

Kapitán dalekohledem ukázal přes příď plachetnice. „Tam vpředu, asi dvě míle před námi, se Hawkesbury ještě jednou zužuje, než vyústí do Broken Bay a do Pacifiku. Jakmile necháme tuhle úžinu za sebou, nemůže už nás nikdo zastavit. Tím zvládneme nejnebezpečnější část cesty.“

„Nepřeháníte teď?“ poznamenal Mitchell skepticky. „Do Van Diemenovy země je to dobrých pět set mil. Pokud vím, tak ten, kdo tenhle oceán pojmenoval Tichý, dopustil se jednoho z největších omylů v historii objevů.“

Kapitánova tvář na okamžik odrazila vědoucí úsměv. „Kvůli plavbě do Hobartu si nedělejte starosti.“ Hobart byla hlavní osada ostrova. „*Kometa* si poradí i s divokou vodou, ačkoli na to nevypadá. Spíš nám držte palce, aby ti v červených kabátcích konali tam v té úžině službu stejně nedbale jako obvykle.“

„Víte jistě, že tam Sbor má vojáky?“ zeptal se Mitchell a nadarmo se snažil na pravoboku rozeznat nějaké obrysy pobřeží.

„Naprosto! Vždycky tam měli pozorovatelnu,“ vysvětlil mu kapitán, „a od té doby, co na sebe ti mizerní rebelové v Sydney strhli moc, ten tábor ještě posílili. Dokonce tam mají kutr s dělem na přídí. Sbor má pochopitelně velký zájem kontrolovat, co z kolonie odchází, ať už jde o lodi nebo o informace. Takže si musíme dát sakramentský pozor, protože já opravdu nestojím o to, dostat se do středu jejich pozornosti.“

„A jak chcete *Kometu* tou úžinou provézt? Pod plachtami?“

„Ne. Budeme veslovat, a sice pod pláštěm ranní mlhy a tmy. To bude muset stačit.“

Přistoupil k nim Lew Kinley, Patrickův kormidelník. Jako obvykle, i teď okusoval nějakou třísku. „Lidi jsou v lodi, kapitáne, můžeme se do toho pustit, jakmile řeknete.“

„Obalili jste taky úchyty na vesla?“ zeptal se Patrick a jedním lokem vypil koflík.

Kormidelník se na něj pohoršeně podíval. „Kapitáne! Ještě jsem si mozek v rumu neutopil! Copak bych svoje chlapy poslal teďka pádlovat s holýma úchytama?“

Patrick se ušklíbl. Věděl, že na kormidelníka je spoleh. „Vždyť já vím, člověče. Tak ať se do toho pustí, a hlavně ať

drží hubu. Máme sice kliku, že je mlha, ale nadávky ani ta nespolkne, zvlášť ne v té úžině. A že se jim nadávat bude chtít, až *Kometu* potáhnou veslováním celé dvě míle.“

„*Aye, aye*, kapitáne. Však já jim vysvětlím, že by jim červenokabátníci pořádně zatopili pod zadnicí a prošpikovali by je olovem, když nebudou tak potichu jako mnich v klášteře u jeptišek, co si hledá nevěstu,“ poznamenal kormidelník a odspěchal na příď.

„Lew Kinley není zrovna vzor, co se vychování týče,“ poznamenal Patrick omluvně, koutky úst mu však cukal úsměv. „Ale jinak je to poklad... Něco jako diamant, jenže nebroušený...“

„Žádné starosti, kapitáne. Na palubě lodi opravdu neočekávám způsoby jako u dvora,“ podotkl Mitchell. „Za koho mě máte... Chlapi na mé farmě taky neužívají ten nejvybranější slovník.“

Patrick se tlumeně zasmál. „Jsem si jistý, že se u nich navzdory tomu dokážete prosadit a přimět je, aby poslouchali.“ Najednou zvažněl. Uvědomil si, že Mitchell Hamilton teď měl před sebou jen obrovskou nejistotu. V Novém Jižním Walesu toho teď za sebou musel zanechat tolik, včetně Jesiky. „Asi pro vás nebylo lehké odjet, aniž byste ještě jednou navštívil svou farmu. Jistě bylo potřeba na tu... neurčitou dobu... zařídit spoustu věcí.“

Pomyšlení na farmu *Mirra Booka* Mitchella zabořilo. Po sedmi letech se s ní musel rozloučit. Po letech strádání a námahy, kterou investoval do té nádherné země, do chovu ovcí a kultivace půdy. Investoval do té farmy, jejíž název v řeči divokých domorodců znamenal Jižní kříž, veškerou svou energii. „Bohužel máte pravdu, kapitáne,“ přiznal temně. Vtom se škuner lehce zachvěl a pomalu se dal do pohybu. „Musím se spolehnout na to, že za mě John Hawkley, to je můj partner, najde náhradu. On sám je připoutaný na kolečkové křeslo.“

„To je mi líto.“

Mitchell pokrčil rameny. „Dna. Jenomže... Jakkoli mě trápí, co se stane s farmou, ve srovnání se starostmi, které si dělám o Jesiku, to je drobnost.“

„Tím se netrapte. Jesika Bradingová není jen tak nějaká ženská... A že já to musím vědět. Vždyť se jí podařilo mě přesvědčit, abych ji na *Kometě* přijal jako rovnoprávnou obchodní partnerku a spolumajitelku,“ pronesl Patrick. V hlase se mu mísila předstíraná zlost s upřímným obdivem. „Přitom jsem si přísahal, že se obchodně nikdy nezapletu se žádnou sukní, že radši zbankrotuju, než bych přijal nabídku od ženské.“

Mitchell se bezděčně usmál. „Jak se jí to vlastně podařilo?“

„Nejdřív jsem ji nechtěl ani pustit ke slovu, chtěl jsem ji dát z lodi vyhodit. Jenže ona na mě namířila mušketu a přinutila mě, abych ji vyslechl. Pak jsme si sedli dole v kabině, a ona, že se mnou bude hrát o polovic lodi. Zkusil jsem ji obalamutit cinknutými kostkami. Jenže se mi to nepovedlo, čert ví proč.“ Podrbal se na hlavě pod kožešinovou čapkou. „Mám dojem, že se o tom nějak dozvěděla, a že mě porazila mou vlastní sprostou zbraní. Ale což, dneska už je to stejně jedno. Ale na každý pád: Jesika nepatří k lidem, co se snadno nechají zahnat do úzkých. Umí na sebe dát dobrý pozor. A kromě toho má pár dobrých přátel.“

„Jenže poručík Forbes není jen tak někdo,“ namítl Mitchell. „Mít za protivníka důstojníka Sboru Nového Jižního Walesu bylo v téhle trestanecké kolonii vždycky dost nebezpečné. Od té rebelie je tenhle protivník navíc i dost mocný. Nezapomínejte na to, kapitáne!“

Patrick Rourke se ušklíbl. „Jak bych na to mohl zapomenout, pane. Mor na tu nectnou bandu. Patří pověsit na nejblíže větev!“

„Jenže na sebe strhli moc... Jinak bych koneckonců nemusel prchat.“

Patrick se zamračil. „Ať jdou ty pijavice k čertu! K čertu s celou tou rumovou partou! Kdyby jich nebylo, bylo by nám všem, a tím myslím celou kolonii, desetkrát líp! Je ostuda, že Bounty-Bligh selhal. Že se mu nepovedlo ten chlívěk vymést železným koštětem!“

Rumová parta nebo rumový sbor – tak trestanci, emancipisté, ale i svobodní osadníci, kteří do Nového Jižního Walesu přišli dobrovolně, říkali zkorumpovaným důstojníkům. Muži ve zlatem zdobených uniformách měli za úkol mladou kolonii chránit před nebezpečím zvenčí a postarat se v tomto obrovském vězení bez viditelných zdí o vnitřní bezpečnost a pořádek. Místo toho si hned na začátku uzurpovali moc, a dosud každého guvernéra přinutili to akceptovat. Z rumu udělali něco jako platidlo. Současně si z pozice vojenské síly zajistili monopol na obchod s rumem – udávali cenu rumu, jehož dovoz sami organizovali. Nakupovali za pár šilinků za galon a prodávali za desetinásobek, i za víc. Systematicky se starali o to, aby trestanci i emancipisté, jak se říkalo propuštěným vězňům, jejich lacinému patoku nadobro propadli. Veškerý obchod rumem se řídil podle jejich nařízení. Osadníci, kteří se svými přidělenými trestanci téměř bez výjimky obdělávali pole a pastviny, byli nuceni ten nehorázně předražený rum kupovat, poněvadž každému trestanci náležel pravidelný týdenní přiděl. Bez rumu práce stála.

Ten zkorumpovaný systém takhle fungoval už dvacet let, tři guvernéři si na něm vylámali zuby. Arthur Phillip, John Hunter i Gidley King – všichni se nedokázali proti moci důstojníků prosadit, a nakonec vyklidili pole.

Pak londýnský Koloniální úřad vyslal do Austrálie dalšího guvernéra. William Bligh byl proslulý kapitán lodi *Bounty*, který se stal národním hrdinou, když se mu vzbouřilo mužstvo a postavilo se proti jeho přísnému režimu, načež byl s několika věrnými vysazen ve veslici uprostřed Pacifiku,

a sice bez dostatku chleba a vody. Bligh dokázal nemožné, v té kocábce bez mapy a navigačních přístrojů doplul do Batávie, vzdálené čtyři tisíce námořních mil.

William Bligh měl rumovému sboru konečně a jednou pro vždy zlomit vaz. Svůj nový úřad guvernéra nemilé kolonie v patnáct tisíc mil vzdálené Austrálii nastoupil v srpnu roku 1806. S rozhodností a nekompromisností sobě vlastní se hned pustil do práce.

Ovšem ani on na spojený odpor důstojníků neměl. Zvlášť na jednoho z nich: Jmenoval se John MacArthur. Tento muž kdysi přišel do Nového Jižního Walesu jako poručík, stal se jedním ze zakladatelů zatraceného rumového monopolu, a pustil se do křížku s každým z guvernéřů. Pokaždé úspěšně. Byl to panovačný a prchlivý člověk s obzvlášť vyvinutým smyslem pro intriku. Pak královský kabátec odložil, ze svého vlivu však nic neztratil. Právě naopak. John MacArthur nebyl jen nejmocnějším velkostatkářem, co do rozlohy farmy i počtu ovcí, které vlastnil, byl však též mluvčím rumového sboru. K tomu, aby mohl osudy kolonie řídit podle svého, uniformu nepotřeboval.

William Bligh byl rozhodnutý rumový monopol, který byl především výnosný pro důstojníky, rozbít, a zvlášť hluboko do prachu toužil zašlapat Johna MacArthura. Jakmile tento jedinkrát koncem roku 1807 odhalil slabinu, popadl Bligh příležitost za pačesy a v lednu ho v Sydney postavil před soud. Obviněn byl mimo jiné z buřičských machinací proti koruně.

Po turbulentním prvním dnu soudního jednání se John MacArthur, který vnímal ohrožení pro sebe i pro své důstojnické kumpány, rozmáchl k protiráně. 26. ledna, v den, kdy mladá kolonie chtěla slavit dvacáté výročí svého založení, vyprovokoval Sbor Nového Jižního Walesu k rebelii proti guvernérovi. Tři sta vojáků obklíčilo Blighovo úřední sídlo a zbavilo ho moci. Guvernér byl zatčen. William Bligh

se podruhé ve svém životě stal obětí vzpoury. A tím začala vláda rumových rebelů. Poručík Kenneth Forbes patřil k nim. Moc těchto mužů teď byla prakticky neomezená.

„Však oni se z toho budou muset zodpovídat,“ zabručel Patrick. „Dřív nebo později.“

Mitchell Hamilton sebou trhl. Probral se z temných úvah. „Jistě. Jenže do té doby je Jesika bez ochrany. Neměl jsem se dávat na útěk,“ vyslovil nahlas výčitky, které ho trápily. „Právě teď, kdy mou oporu a ochranu tolik potřebuje. A co udělám já? Pod rouškou noci a mlhy vezmu nohy na ramena!“

„Nemluvte přece takové nesmysly!“ odpověděl kapitán svým přímým způsobem, bez obalu. „Forbes by vás dal zatknout pod nějakým fingovaným obviněním a už byste seděl ve vězení. Pokud by vás ovšem nezastřelil hned, aby pak mohl tvrdit, že jste se dal na útěk. Tak mi povězte, jak byste chtěl Jesice pomáhat, ať už jako mrtvola anebo jako vězeň v nějaké špinavé, prohnílé díře!“

Mitchell mlčel. *Kometa* pomalu klouzala černou vodou směrem k úžině. Muži se dostali do rytmu, a kromě tichého šumu nebylo před přídíl nic slyšet. Varování Lewa Kinleyho zjevně mělo patřičný dopad. Za chvíli nastane okamžik rozhodnutí, jestli jeho útěk bude nebo nebude úspěšný.

„Ve Van Diemenově zemi budete víceméně v bezpečí,“ pokračoval Patrick Rourke energicky a odvedl Mitchella k zábradlí na pravoboku. „Tam nemá MacArthur tolik nohsledů, a navíc mezi Sydney a Hobartem nejezdí moc lodí. Určitě tam tu dobu, než v Novém Jižním Walesu zase zavládne pořádek, přechkáte snáz, a hlavně bezpečněji. Jesika to ví, a to je v tuhle chvíli největší a vlastně jediná služba, kterou jí můžete prokázat.“

„Jenže jak dlouho to bude trvat?“ namítl Mitchell zdeptaně.

„To se uvidí,“ na to Patrik tiše. „A teď radši jděte dolů. Už jsme tu. Musíme spoléhat na to, že stráže dostaly svůj pří-

děl rumu, co ti MacArthurovi mizerové rozdávají zadarmo, aby je ten póvl miloval. Bože dej, aby ta mlha zůstala tak pěkně hustá!“

Plachetnice téměř neslyšně proplouvala směrem k úžině, za níž ležely široká Broken Bay a celý Pacifik. Cáry mlhy se převalovaly přes loď, jako by je vedla neviditelná ruka, a balily stěžně do vaty.

Mitchell neslyšel ani hlásku. Mlha všechno pohltila. Bezděčně zatajil dech.

Vtom se mléčné oblaky roztrhly a na pravoboku bylo vidět až na břeh. Jako pohled tunelem.

Mitchell měl dojem, že rozeznává siluety čtyř, pěti stanů a jílové chatrče. Vtom se průhled mlhou zase zavřel a *Kometa* dál klouzala do zálivu. Neozvalo se ani poplašné volání, ani výstřely.

Kapitán Rourke se napřímil, úlevou si tlumeně oddychl a zašeptal: „Zvládli jsme to, přáteli. Před vámi je svoboda!“

O půldruhé hodiny později, kdy *Kometa* v záři ranního slunce s napjatými plachtami letěla po modrých vlnách, přemítal Mitchell Hamilton o kapitánově větě. Patrick Rourke sám stál u kormidla a vedl škuner na volné moře.

Mitchell nespouštěl pobřeží z očí. Zmenšovalo se, ztenčovalo se v tmavý proužek na třpytivém obzoru, pak už se dalo jen tušit.

Kdy se do Nového Jižního Walesu, který se stal jeho domovem a jeho osudem, zase vrátí? Kdy zase uvidí Jesiku?

3

Kenneth Forbes omočil pero v nádobce s tuší z broušeného křišťálu a pokračoval ve sloupci čísel, jimiž už delší dobu plnil list papíru na psací podložce svého sekretáře z růžového dřeva.

Na tváři se mu objevil zasněný úsměv. Ať se na to díval jakkoli, jeho počty mu znovu a znovu ukazovaly, že z něj brzy bude úspěšný muž. Už před zbavením moci guvernéra přijal nabídku rumového monopolu, aby tam investoval podstatnou část svých peněz. Rychlý výdělek měl jistý už tehdy. Avšak teď, kdy měli moc ve svých rukou docela, kynula budoucnost přímo omamná. Vzpomínal, jak mu v den převratu v Sydney řekl jeden z jeho důstojnických kolegů: „Tenhle rajský stav sice nebude trvat věčně, ale než se sem dostane nějaký nový guvernér, budeme mít nahrabáno tolik peněz, že budeme mít vystaráno, a to bez starostí. Kdo se teď neobslouží plnými hrstmi, toho by měla přivést k rozumu devíticásá kočka.“

Kenneth psaní na chvíli přerušil a potichu se zasmál. Ne, jeho nikdo přemlouvat nemusel. Dávno začal provádět, co si přísahal, když se vloni se svou ženou do Nového Jižního Walesu vypravil: Za pět let trestaneckou kolonii opustí coby bohatý muž a vrátí se do Anglie. Ano, pět let, ale ani o den déle v téhle rozžhavené, primitivní zemi nestráví. Přesně

tak, jak to od něj vyžadoval jeho otec, sir Wesley Forbes. Pod pohrůžkou vydědění ho donutil se oženit, opatřit si důstojnický patent a strávit pět let na druhém konci světa. Za tu dobu se zapomene na skandál, který způsobil na Etonu. Byl to jeden z jeho mnoha milostných omylů. Omyl, jehož důsledky zašly příliš daleko.

Když na to pomyslel, vzedmula se v něm vlna vzteku. Téměř bez odporu se podvolil otcově diktátu. Ovšem fakt, že si koupil důstojnický patent právě Sboru Nového Jižního Walesu, se ukázal být šťastným řízením osudu. Co se však týče rozlučky s rozmanitým mládeneckým životem a volbou manželky, nemohl se splést hůř.

Rosetta! Každá laciná, rumem opojená děvka v *Rocks*, sydneyjské čtvrti neřesti, byla schopna větší vášně než jeho vlastní žena. Když se přiblížil k jejímu lůžku a trval na dodržení manželských povinností, snášela ho tuhá jako prkno, svůj odpor se ani nesnažila skrývat. *Snášela*, to je opravdu to správné slovo pro její ponižující chování. Nikdy nepochopí, jak se mu to mohlo stát. Zrovna jemu, miláčkovi a lamači srdcí tolika žen, jemu, jenž od mládí nezažil sebemenší potíže ukájet svůj nenasytý pud se stále novými, vilnými stvořeními. Ležely mu u nohou. Často stačil jen úsměv, aby dospělá žena odložila veškerou zdrženlivost.

Vztek ho tak znechutil, že otráveně odložil stranou počty výdělků, kterými začal tento den. Prudkým pohybem odstrčil židli, vstal a odešel z pracovny.

Slunce stálo na východě jen o dlaň nad kopci na obzoru. Vyšel před dům, zvaný *Three Wells*, ale neměl pražádné potěšení z ranního slunce. Tráva, spálená žárem australského léta do obvyklé unavené šedohnědé barvy, působila v záři mladého dne jako pozlacená. Vzduch byl plný intenzivní vůně eukalyptů, které v Novém Jižním Walesu v různých odrūdách tvořily většinu zeleně.

Kenneth Forbes se rozhlížel po svém dvoře. Jeho farma stála jenom kousek na východ od Parramatty. Patřilo k ní čtyřicet akrů půdy. Nekoupil ji z lásky k zemědělství, ani k chovu zvířat, koupil ji na radu svých důstojnických přátel. Půdu mu obdělávalo sedm trestanců. Ti se též starali o dobytek, jehož počet brzy hodlal znásobit.

Až *Three Wells* za pět let prodá, jistě mu to vynese příjemný výdělek. Co se mu na této farmě dále zamlouvalo, kromě faktu, že šlo o výhodnou investici, byla prostorná hlavní budova, postavená na rozdíl od většiny ostatních staveb v mladé kolonii ne z jílu, nýbrž ze solidních cihel. To byla na venkově dosud velká výjimka.

Z protilehlé stodoly vyšel podkoní Calvin Henders. „Bredjen, poručíku!“ řekl trestanec způsobně a pozvedl odrbaný slamák. „Krásný ráno, jen co je pravda. Ale po něm přijde pekelný horko, to je jistý.“

Kenneth na to nereagoval. Od trestanců se z principu držel v odstupu. Nebyli pro něj nic než odpad společnosti. Člověk je využíval. A dokud dělali to, co od nich požadoval, nebylo třeba se jimi dále zabývat.

„Připrav mi koně a naplň sedlové kapsy!“ nařídil mu.

„Hned se postarám. Spolehněte se na mě, pane!“ ujistil ho Calvin.

Kenneth se nezdržoval odpovědí a propustil ho krátkým panovačným pohybem. Vtom za sebou uslyšel vrznutí podlahy a otočil se.

Ve dveřích stála Kate Mallocková, dlouholetá panská a důvěrnice jeho ženy. Rosettě sloužila už jako vychovatelka. Bylo jí teprve něco přes čtyřicet, ale kdo to nevěděl, mohl ji klidně považovat za padesátnici. V úzkém, tvrdém obličejí se jí bledá kůže unaveně napínala přes vysoké lícní kosti. Měla špičatý nos a stejně řezanou bradu. Zpod tenkých linek obočí vyhlížely šedé, pronikavé a bodavé oči.

Vrásčité čelo a řídké, popelavě šedé vlasy, stažené do přísného drdůlku v týle, jejímu výrazu svěžest nepřidaly.

„Co chceš?“ zavrčel Kenneth. Vyzáblou panskou nensnášel, a se stejnou intenzitou nenáviděla ona jeho. V její přítomnosti míval vysloveně nepříjemný pocit. Nikdy ji neslyšel přicházet. Pohybovala se potichu jako nějaká čarodějnice. Plížila se po domě s trochu ohnutými zády, a nikdy nezvedla hlas. Šepot propůjčoval každému slovu cosi tajemného, hrozivého. Její pohled ho vždycky zneklidňoval. Jako by věděla víc než on. Kolikrát pocítil prudkou potřebu jí ten arogantní výraz z tváře vymlátit. Chránil se však pozvednout proti ní ruku, jako by věděl, že by za to tvrdě zaplatil. Což ještě více živilo jeho nenávist.

„Stůl je prostřený..., poručíku,“ zašeptala Kate. A jako obvykle, i teď jejím chraplavým hlasem prozníval náznak opovržení. Byla si své moci v tomto domě velice dobře vědomá. Kenneth Forbes se už v Anglii marně snažil mezi ni a její paní vrazit klín a zbavit se jí. Dokázala tomu zabránit. Z tohoto domu ani od Rosetty ji nic nevyžene. Teď už ne! Ví toho příliš.

„Dobře,“ řekl Kenneth stručně a očekával, že se Kate zase potichu vzdálí. Jenže ona zůstala u dveří jako stín. Roztrpčeně se zamračil. Přece ta ženská ví, že nemá rád, když se zdržuje v jeho blízkosti déle než je nezbytně nutné. „Je to všechno?“ zeptal se příkře.

„Vaše žena vás očekává.“

Kenneth nedokázal skrýt překvapení. Rosetta s ním obvykle po ránu ke stolu nesesávala. Když po snídani odjížděl do Parramatty, většinou ještě ležela v posteli. Dost často nevyšla ze své ložnice ani k polednímu. Omlouvala se svou slabou tělesnou soustavou, on však přesně věděl, že se pouze snaží vyhybat vnějšímu světu. Jen jedinkrát se mu podařilo Rosettu přesvědčit, aby opustila dům a šla s ním do společnosti. To bylo před čtyřmi týdny. Mitchell Hamil-

ton a jeho partner John Hawkley pořádali na farmě *Mirra Booka* novoroční bál. Znovu se tam potkal s Jesikou – zavěšenou do rámě jeho nenáviděného soka, který ho později při souboji tak ostudně pokořil. Slavnost i ten duel končily katastrofou. Kenneth přísahal, že se pomstí!

„Co mám Rosettě říct?“ naléhala Kate, když nic neříkal.

„Že jí budu okamžitě dělat společnost, krucinál. A teď už mi jdi z cesty!“ obořil se na ni a hrubě ji odstrčil. Vběhl do svého pokoje, oblékl si červený důstojnický kabátec a pečlivě ho zapnul. Rosetta u snídaně, to není normální..., přemítal. Je to jen nějaká náhlá nálada, anebo k tomu má nějaký zvláštní důvod? Jistě se to brzy doví. Vlastně se mu zrovna vysloveně hodilo, že je dnes tak brzy vzhůru a ochotná s ním mluvit. Mezi nimi bylo nemálo záležitostí, které potřebovaly probrat a vyjasnit.

Když Kenneth vstoupil do jídelny, Rosetta seděla u prostřeného stolu z tmavého leštěného dřeva. Při pohledu na ni pocítil ono bolestné bodnutí, když si znovu uvědomil, jak moc se v ní zmýlil. Svým způsobem byla přitažlivou krásavicí – skutečně ho dřív přitahovala, i když nikdy ne tolik jako Jesika, jež ho naplňovala posedlostí. Rosetta byla křehká osoba štíhlé postavy, vlasy barvy mědi a jemně cizelovaným obličejem a s ústy, která Kenneth před jejich první společnou nocí považoval za smyslná. Na sobě dnes měla krémový noční úbor a přes něj plášť z karmínového hedvábí, zdobený zlatými nášivkami.

Obešel stůl, vzal ji za ruku a vdechl jí na drobné prsty polibek. „Ta barva ti nesmírně sluší, hodí se ti k obličejí a dává mu zdravou barvu. Vypadáš vysloveně báječně, má milá,“ pronesl nezávazným tónem, jak si s ní v poslední době navykl mluvit. „A to tak brzy po ránu.“

„Ráda ti kompliment oplácím,“ opáčila Rosetta stejně nezávazně a chladně si ho přeměřila. Kenneth se posadil naproti ní. Popsat ho jako kromobyčejně pohledného muže

nebylo přehnané. Malíři aktů nebo sochaři by její osmdvacetiletý manžel mohl stát modelem dokonale stavěného Adonise. Jeho rysy se vyznačovaly klasickou rovnoměrností a krásou. V jeho tváři nic nerušilo harmonii linií. Úzké, klenuté obočí rámovalo hnědé oči s hustými řasami, které by mu záviděla kdekterá žena, stejně jako čistou, neposkvřěnou pleť.

Rosetta v duchu po tolikáté uvažovala, kolik žen jeho oslňujícímu šarmu asi padlo za oběť. Jaký výsměch osudu je k sobě připoutal! Oba se rádi oddávali temným pudům, jež ovšem byly natolik rozdílného druhu, že se jejich manželství nutně muselo stát peklem na zemi. Otřásla se při vzpomínce, jak ji ještě nedávno opakovaně nutil podřizovat se naplnění jeho tělesných choutek. Brutálním násilím si ji podmaňoval, kdykoli se opovážila ho odmítnout a vykázat ho pryč ze svého lože. Na pokoji ji nechával jen v dobách jejích těhotenství, poněvadž tolik planul po tom, aby mu porodila syna. Její tři dosavadní těhotenství ovšem končila potraty, čímž si od něj vysloužila výtku, že není dost dobrá ani k donošení dětí, když už se nehodí jako manželka, která svého muže naplňuje potěšením.

Rysy kolem úst jí ztverdly, když na to myslela. Okamžitě se však uvolnila, jakmile do místnosti vstoupila Maneke. Okouzující indická dívka, kterou Kenneth vyhrál při plavbě ze Sydney v kartách od jednoho obchodníka. Maneke se měla stát jeho milenkou. Rosettě se tomu však podařilo učinit přítrž.

Opravdu se jí ulevilo, když si ověřila, že se Kenneth drží jejich dohody a Manece nevěnuje víc než krátký pohled a pokynutí hlavou.

Nalila jim ze stříbrné konvice do šálků čaj. Rosetta se na ni vřele usmála. „Díky, Maneke. Nech nás teď laskavě o samotě. Zavři za sebou dveře.“

„Ovšem,“ řekla sedmnáctiletá služebná s modročernými vlasy a olivovou pletí. Hbitě postavila konvici na stříbrný podnos a vzdálila se.

Jakmile za sebou zavřela dvoukřídlé dveře salonu, Kenneth v očekávání vytáhl obočí a zadíval se na Rosettu. „Co tohle všechno...“ Udělal rukou pohyb, který obsáhl vše od zavřených dveří po její nezvyklou přítomnost u snídaně. „Vypadá to, jako bys se mnou měla co prohovořit, Rose.“

Ano, to skutečně měla. Jen tak docela nevěděla, jak to nakousnout. Pohybovala se na velice nejisté, nebezpečné půdě. Nicméně tak už tomu bylo déle, od chvíle, kdy přistoupila na návrh své panské, aby Kennethovi sehrála divadlo a předstírala další těhotenství.

Její tvář neodrážela nic z toho, co se v ní odehrávalo. Postavila na stůl šálek, osušila si koutky úst ubrouskem, a nako přeshla jeho otázku protiotázkou. „Je to opravdu nutné, Kene? To, co máš v úmyslu?“

V hraném nepochopení se na ni podíval. „Já netuším, o čem mluvíš.“

„Mluvím o tom tlustém seržantovi, co se včera večer objevil na *Three Wells*, aby ti podal zprávu,“ odsekla. „Pokud si dobře vzpomínám, říkal, že tvou žádost schválili, takže máš k dispozici oddíl vojáků, a můžeš vyřídit tu věc na Hawkesbury. Ten oddíl budeš mít připravený hned dnes. Tak nějak to přece hlásil. Nebo jsem se přeslechla?“

„Když mluví seržant Purdey, člověk se přeslechnout nemůže, i kdyby stál o padesát yardů dál,“ přiznal otráveně Kenneth. „On vždycky tak huláká. Jako trhovce by neměl konkurenci. Výborně by se k sobě hodili s Kate! Co kdybychom je spolu seznámili?“

Rosetta se nehodlala nechat jeho lehkým tónem zmýlit a oddálit od tématu. „Oddíl vojáků pro *tu věc* na řece Hawkesbury. Předpokládám, že nehodláte táhnout na kloky...,“ rýpla si.

„Tos uhodla,“ poznamenal a tvářil se, že je plně soustředěný na snídani.

„Proč mi neřekneš otevřeně, o co ti jde?“

„A proč bych měl, když to už zjevně sama víš?“ opáčil podrážděně.

„Přesně tak. Já vím, co máš v úmyslu, Kene!“ odpověděla klidně Rosetta. „Chceš se pomstít tomu panu Hamiltonovi! Sice nevím, co přesně se toho rána při souboji událo, ale že ušetřil tvůj život, zatímco ty ses nechoval zrovna hrdinně, to se mi doneslo!“

„Na tvém místě bych líp vážil slova!“ sykl varovně.

„Proč nepřiznáš, že ti ve skutečnosti vůbec nejde o pana Hamiltona, ale o někoho jiného.“

Kenneth se na ni pátravě zahleděl. „A o koho by tu podle tebe mělo jít?“

„O Jesiku Bradingovou!“ Tak, a bylo to venku.

Kenneth zrudl a bezděčně ztuhnul. Rosetta vyslovila jméno jeho nevlastní sestry, která se mu stala posedlostí. „Co to plácáš za nesmysly!“ obořil se na ni. „Mitchell Hamilton patří k Blighovým přívržencům. Provinil se v mnoha bodech, ke kterým se teď nemůžu a nechci vyjadřovat...“

„To mě nepřekvapuje!“

„Každopádně představuje nebezpečí pro naše nové pořádky. Patří za mříže, a já se postarám, aby se tam dostal!“

Rosettě blesklo hlavou, co by asi Kenneth udělal, kdyby se dozvěděl, že ona sama Jesiku a Mitchella Hamiltona o plánu svého muže informovala. Mohla jen doufat, že se oba budou držet slibu mlčení, a že mezitím udělali patřičná opatření, aby zatčení zmařili.

Riskovala opravdu hodně, přesto ji trápilo pomyšlení, že ještě pořád neudělala dost pro to, aby Kena od jeho ďábelského plánu odradila. Z nějakého důvodu měla pocit, že té statečné Jesice cosi dluží. Navíc se jí zvedal žaludek odporem nad tím, jak Ken bez skrupulí nasazuje svou moc, aby si

podvolil ženu. Rány, které jí za těch několik málo let jejich manželství uštědřil, byly dosud příliš čerstvé, aby neměla soucit se ženou, jež za své vyhnanství vděčí právě svému nevlastnímu bratru.

„Ty mě máš za hloupou?“ rozkřikla se na něj. „Copak myslíš, že jsem neviděla, jak jsi Jesiku Bradingovou na tom novoročním plese doslova svlékal očima? Ten souboj se přece konal právě kvůli ní. Nepokoušej se mě obalamutit! Touhle nenávistnou honbou na pana Hamiltona přece sleduješ jedinou věc: Chceš se zbavit konkurence! A chceš ji donutit, aby se zase stala tvou milenkou... Hodláš k tomu použít jakýchkoli prostředků, jen aby ses dostal k cíli!“

Ken udeřil pěstí do stolu. „Tak dost, Rose! Vyprošuju si tenhle tón!“ zahřměl. Okamžitě hlas ztlumil. „Nemáš právo mi kázat morálku! Ty, kterás v kostele složila slib být mi věrná a oddaná a plnit své povinnosti!“ Rozčileně vstal a začal chodit za stolem sem a tam.

Rosetta se lekla, že to tentokrát přehnala. Smířlivě řekla: „Já netvrdím, že jsem bez viny. Jistě mám své slabé stránky...“

„To tedy máš, Bůh ví!“ prohodil kysele její muž. „A přesně tyhle tvoje slabé stránky mě ženou do náručí jiných žen... Ano! Jen si to poslechni! Odmítáš se mnou...“

„Já jsem..., já jsem těhotná!“ bránila se. Podívat se mu do očí při tom se však neodvážila. Pro pána, do čeho jsem se to pustila! „Přece jsme se dohodli!“

Z kyselosti v jeho tváři se stalo opovržení. „Jistě, dohodli! Ty mi dáš syna, a já se tě za to už nikdy nedotknu. Dohodli jsme se. Ale to je všechno. Nebo sis snad myslela, že se tím pádem vzdám tělesných radostí docela?“

„Toho jsem se neobávala ani na vteřinu,“ poznamenala Rosetta hořce.

Kenneth se chladně pousmál. „Takže přesně víme, co jeden od druhého můžeme očekávat, Rose.“ Odmlčel se. Jako

by se uvolnil. Se zvláště klidným výrazem se zase usadil na své místo v čele stolu. „Viš, vlastně jsem ti vděčný, žeš to téma nakousla. Už dlouho jsme jeden před druhým cosi hráli, a navíc jsme jeden od druhého očekávali věci, které jsou nemožné.“

Jeho slova v Rosettě vyvolala údiv. Užuž měla na jazyku ostrou reakci, ale rozhodla se mlčet a nepřerušovat jeho proslav posměšnými otázkami ani ničím jiným. Cítila, že se tu možná v jejich rozpadlém, vyčerpávajícím vztahu rodí nějaká rozhodující změna. Třeba se teď naskytne možnost, na kterou čeká, jak Kennetha přimět k dosti značnému ústupku. Naklonila hlavu trochu ke straně, aby mu dala najevo, že ho poslouchá.

„Navrhuju, abychom konečně pojmenovali věci pravými jmény. A abychom tu dohodu doplnili ještě o pár bodů,“ pokračoval, povzbuzen jejím zaujatým výrazem.

„O jaké?“ zeptala se opatrně.

Kenneth si odkašlal a hledal vhodná slova, aby svému sdělení dodal potřebnou věcnost, a snad i aby se Rosetty zbytečně nedotkl. Aspoň ne víc, než bude nutné.

„My dva jsme se neměli brát,“ řekl po chvíli váhání a zpříma se na ni podíval. „Předpokládám, že to vidíš stejně.“

Rosetta jeho upřený pohled vydržela. „Naprosto,“ přitakala.

„Výborně. V tom jsme tedy zajedno. Faktem je, že v současné situaci neexistuje možnost toto oboustranně chybné rozhodnutí změnit. Rozchod pro mě nepřichází v úvahu,“ prohlásil kategoricky.

„Ani pro mě.“

Usmál se. „Pozoruhodné, jak se najednou shodujeme, navzdory přesvědčení, že jsme jak pes a kočka.“

„V tomto se shodujeme,“ přidusila Rosetta jeho nadšení. „Mluvil jsi o rozšíření naší dohody. Měl by ses k tomu dál

vyjádřit, než tomuto vlídnému ránu udělá přítrž seržant Purdey a jeho oddíl námořních infanteristů.“ V jejím hlase bylo rozeznat posměch, nicméně zdaleka ne tak ostrý jako obvykle.

„Uspořádání, které mám na mysli, je v podstatě prosté,“ odhodlal se Kenneth. „Bude jistě odpovídat tvému... založení. Nabízím ti, že tě už nikdy nebudu obtěžovat svými tělesnými tužbami, pokud mi dáš syna a dědice. Ve všech věcech, které se netýkají mých obchodů, ti hodlám nechat volnou ruku. Finančně tě vybavím tak velkoryse, že ti nebude naprosto nic scházet.“

„Lhala bych, kdybych řekla, že tvá nabídka nemá velice lákavé stránky,“ připustila Rosetta a trochu se sama sobě divila, s jak chladnou hlavou je schopná vyjednávat o budoucím uspořádání manželství, jako by tu šlo o nějaký obchod, při němž jde jen o to, jak pro sebe domluvit ty nejvýhodnější podmínky. Vlastně tu opravdu jde právě o to – o reciproční obchod. „Avšak jestli opravdu projeví zájem, záleží na tom, co za svou velkorysost vyžaduješ jako protiváhu.“

„Vlastně toho nevyžaduju moc,“ na to on. „Očekávám jen, že se navenek budeš chovat jako šťastná a milující manželka a snad brzy i matka. Očekávám, že přijmeš i roli hostitelky a budeš mým přátelům a obchodním partnerům aspoň *předstírat*, že jsou vítáni. Tohle je naše příležitost, Rose! Bounty-Bligh je konečně zproštěn moci, a my z rumového monopolu teď můžeme provádět a rozšiřovat své kvetoucí obchody – bez omezení. Můžeme tu nashromáždit celé bohatství! K tomu ovšem patří péče o společenské kontakty. Žena, která ví, jak zacházet se svými ženskými zbraněmi, může být svému muži cennou pomocnicí a jeho obchody pozitivně ovlivnit.“

„To, co jste udělali s guvernérem Blighem, ale byla vzpoura,“ namítla suše. „Neočekáváte snad, že vás za to král povýší do šlechtického stavu! Budete se z té rebe-

lie muset zodpovídat. Rozhodně mě nepřekvapí, když za to muži jako MacArthur nebo major Johnstone skončí na šibenici!“

„Jistě, v našich bývalých koloniích v Americe, stejně jako v Anglii by člověk pro takový převrat musel počítat s oprátkou,“ připustil Kenneth ochotně. „Ale tady v Novém Jižním Walesu to funguje jinak. Jsme neoblíbená kolonie, Bligh byl v poslední době u pánů na Koloniálním úřadě taky dost neoblíbený guvernér, jelikož působil potíže, místo aby – jak se od něj očekávalo – jistým potížením učinil přítrž. Svůj bonus jakožto hrdina lidu už dávno prohrál. Zatímco MacArthur má silné přívržence nejen tady v kolonii. Má přátele a mecenáše i v Anglii, a ti mají silné pozice v průmyslu i politice. Pokud by došlo k průzkumu a hledání viny, docela určitě to nebude MacArthur, kdo z toho vyjde špatně. Major Johnstone možná musí počítat s nepříjemným trestem, ale rozhodně ne s dlouhým pobytem ve vězení, a už vůbec ne s trestem smrti. A navíc, než na takové vyšetřování vůbec dojde, uplynou roky. Londýn se o tom nedozví dřív než za šest, sedm měsíců. Že guvernér Bligh přišel o moc, tam zatím ještě nikdo vědět nemůže. Další měsíce uplynou, než se do vlasti donesou nějaké bližší detaily, mezi nimiž pak budou i předem připravené spisy obhajoby majora Johnstona i MacArthura. Sečteno a podtrženo, příští rok a půl, dva, se na tom, že my důstojníci máme v téhle kolonii neomezenou moc, vůbec nic nezmění. A tahle doba bohatě postačí, aby se z každého z nás stali bohatí, a tím i mocní mužové! Když mi při tom budeš stát po boku, rozhodně neprohloupíš. Je to naše velká příležitost, Rose!“

Vlastní nadšení ho tak strhlo, že byl celý bez dechu. V obličeji zruřověl, v očích měl náruživý oheň. Napjatě se díval na Rosettu, jak bude reagovat.

Sklonila hlavu ke straně a uvažovala. „To, co říkáš, dává smysl. Jen ještě nevím, jestli z toho mám mít radost nebo

ne. Nicméně jsme se dostali daleko od toho, o čem jsme chtěli mluvit.“

Kenneth se zamračil. „Co myslíš?“

„Chtěl jsi mi sdělit, co očekáváš jako protislužbu. Mám ten dojem, že jsi s výčtem svých požadavků ještě neskončil. Myslím se, anebo tu skutečně ještě je další rozhodující bod, z něhož chceš udělat podmínku?“

„Máš pravdu,“ přiznal. „Moje poslední podmínka se týká mého intimního života mimo rámec našeho manželství.“

„Tím chceš říct, že svou pozornost hodláš věnovat jedné nebo několika milenkám, zatímco ode mě očekáváš, že to budu mlčky trpět a tvé sladké eskapády ti nebudu kazit výčitkami?“ poznamenala sarkasticky.

„Přesně tak,“ na to on chladně. „V souvislosti s tvou averzí vůči..., vždyť víš, to nepovažuji jenom za nevyhnutelné, ale v podobě těchto pravidel dokonce za nejlepší možné řešení. Nám oběma to totiž zachová sebeúctu.“

Své skutečné pocity Rosetta skrývala za maskou skeptické pochybnosti. Sebeúcta! Jaká vznešená slova z úst muže, který ji bil a ponižoval, aby si na ní mohl vybit svůj pud. Její sebeúcta ho nezajímala ani v nejmenším. A bude se tak chovat i k Jesice Bradingové, až bezohledně zničí nebo zavře do žaláře jejího milence?

Přinutila se dál nesoustředit na prolhanost svého muže. Teď nesmí spustit z očí vlastní výhody. Po všem, co s tímhle člověkem už všechno musela vytrpět, má na jakékoli výhody víc než nárok.

„Co se stane, kdybych znovu potratila? Anebo kdybych přivedla na svět holčičku?“ zeptala se.

Nepodíval se na ni. Po krátké odmlce odpověděl: „Potřebuju syna a dědice, to jistě chápeš.“

„Ano.“

„Pokud nám příroda i tentokrát syna nedopřeje, nevidím jinou cestu, než akt plazení opakovat tolikrát, dokud ne-

bude korunován úspěchem,“ řekl strojeně. „Slibuju ti však, že naše... manželské sjednocení bude prosté veškerých ponižujících aspektů. Půjde čistě o plození.“

Rosetta chvíli uvažovala. Najednou sem zvenčí pronikl vzdálený dusot koňských kopyt. Seržant Purdey a jeho oddíl. Snažila se ten zvuk ignorovat a soustředit se na Kennethovu nabídku. Že bude rozhodně trvat na synovi, s tím se dalo počítat. Všechno ostatní bylo přijatelné, i když to mělo hořkou příchuť. Představa dalších nutných souloží s jejím mužem byla odporná. Nemuselo by k tomu však už dojít, kdyby se naplnilo, co slíbila Kate – dítě jiné ženy, která byla ochotná své dítě prodat ještě nenarozené. Jestli to bude chlapeček...

Zhluboka se nadechla. Mezitím se začaly rozléhat hlasité výkřiky a ržání koní přímo na dvoře. Kenneth nejevil známky neklidu. Dohoda, o které se právě rozhodovalo, pro něho byla významnější než jeho pomsta. Aspoň v tuto chvíli.

„Za jistých okolností bych byla ochotná na toto aranžmá přistoupit,“ odpověděla teď na jeho návrh. Soustředěně se mu dívala do očí.

Kenneth povytáhl obočí. „Zamýšlíš si klást další požadavky, které zacházejí dál než to, co jsem ti nabídl?“ zeptal se podrážděně.

Rosetta zavrtěla hlavou. „Slíbils mi velkorysost...“

„Ovšem.“

„...a mluvil jsi o tom, že spolu se svými důstojnickými kumpány vyděláš jmění.“

„Jistě, samozřejmě. Ale kam míříš?“ zeptal se a vztekle se ohlédl, když se ozvalo zaklepání a Kate strčila hlavu do dveří.

„Poručíku! Přijel sem oddíl vojáků a jakýsi seržant Purdey...“

„Jsem snad hluchý?“ skočil jí do řeči, rozčilený nevhodným vyrušením. „Řekni seržantovi, ať sesednou a odve-

dou koně do stínu. Já přijdu, jakmile budu hotový! To je všechno!“

Kate Mallocková servilně sklopila hlavu v gestu němé omluvy. Z očí jí však šlehal oheň nenávisti. Než se opět vzdálila a zavřela dveře, ještě se rychle podívala směrem k Rosettě.

Rosetta pohled své panské nevyhledávala, ale dobře ho cítila. „Já ti povím, o co mi jde,“ řekla, když za Kate zapadly dveře. „Chci hmatatelný důkaz tvé velkorysosti.“

„Chceš snad peníze? Volně k dispozici?“

„Ano, to jistě, ale ne víc, než je mé společenské pozici přiměřené,“ řekla sebejistě a poprvé za dva a půl roku manželství měla pocit, že je mu vyrovnaná, ba že má nad ním převahu. Ať už mu cizí ženy nabídnou cokoli, čeho ona schopná není, je tu i pár věcí, které pro něj mají velký význam – a které může dostat jen od ní – právoplatného syna a dědice, stejně jako její benevolenci a podporu v roli reprezentativní manželky ve společnosti, na níž mu tolik záleží.

„Tak co to je? Co žádáš nad rámec všeho ostatního?“ naléhal Kenneth.

„Dům v Sydney!“

To ho naprosto překvapilo. „Dům v Sydney?“ opakoval jen.

„Ano. Nemusí to být žádný velkolepý palác, i když atraktivní stavba by to být měla. Rozhodně ne některý z těch primitivních jílových domů.“

„Ale co budeš s domem v Sydney dělat? Já myslel, že se ti farma *Three Wells* zamlouvá! Vlastně jsem ji kupoval kvůli tobě, protože jsem měl za to, že se ti naše obytná budova bude líbit,“ řekl lehce vyčítavým tónem, ačkoli to tak docela neodpovídalo pravdě. „Ten dům nám kdekdo závidí, víš to vůbec? Je to jeden z nejpěknějších domů široko daleko!“

„Jistě. Protože široko daleko není nic jiného než zaprášený buš a ubohé jílové chatrče,“ poznamenala s odporem.

„*Three Wells* je tím pádem snesitelné místo. Jenže já jsem nevyrostla na venkově jako ty. Život v takovém odloučení není pro mě. Nikdy jsem se netajila tím, že se mi tato kolonie hnusí a že se nemůžu dočkat návratu do Anglie...“

„To jsi skutečně dávala velice neskrývaně najevo,“ zamumlal rozmrzele.

„Ale když už tu mám přijít o pět let života, tak chci aspoň část roku žít v Sydney, kde se člověk může oddávat iluzi života ve městě a určitého stupně civilizace.“

„Dům v Sydney! Zrovna ty, u které je zázrak, když vůbec opustí svůj pokoj a na pár minut vyleze na vzduch!“ vrčel Kenneth a v duchu počítal, kolik ho tohle Rosettino přání bude stát, a jestli si takový výstřelek vůbec může dovolit.

„A kam bych tu tak asi měla chodit?“ vmetla mu do tváře.

„Já jsem zkrátka členem garnizony v Parramattě.“

Pokřčila rameny. „Nechci v Sydney strávit celý rok. Víš, že miluju rozmanitost. Navíc se neobávám, že se ti po mně bude natolik stýskat, abys mě na pár týdnů v roce nemohl postrádat. Dokonce bych řekla, že to našemu soužití jedinečně prospěje. Tak si to rozmysli, Kene. Udržovat dům v Sydney nebude zas až tak drahé, aby si to úspěšný muž jako ty nemohl dovolit. Leda že...“ dodala s posměšně vyzývacím podtónem, „leda že jsi nehorázně přeháněl, co se tvých úspěchů a výhledů do budoucnosti týče.“

„Je to tak, jak jsem říkal!“ zamručel Kenneth. Cítil, že se dostal do defenzivy, a to se mu ani trochu nezamlouvalo.

Usmála se na něj a zvedla se ve spontánní reakci. Instinktivně cítila, že tlak teď musí vyjít od ní, pokud si chce nově dobytou pozici udržet. „Výborně. Takže by naší... naší dohodě nic nemělo stát v cestě, pokud přistoupíš na *mou* podmínku. Předpokládám, že budeš pryč den, dva?“

„To záleží... Mohlo by to trvat i déle,“ řekl a cítil se poněkud vykořeněný, protože rozhovor najednou ukončila ona.